

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **RNDr. K. B.** bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. M.M., advokátom v P., proti žalovaným: **1/ Slovenskej republike – Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom B., 2/ V., so sídlom v B. K., o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, určenie vecí patriacich do dedičstva, a vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 471,35 eura (14.200,- Sk) s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17 C 10/2005, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. augusta 2009 sp. zn. 15 Co 163/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom zo 17. februára 2009 č. k. 17 C 10/2005 - 209 zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala určenia, že kúpna zmluva z 29. septembra 1989 uzavretá medzi jej právnou predchodkyňou M. a žalovaným 2/ je neplatná, že uvedené nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke M. a vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 471,35 eura (14.200,- Sk) s príslušenstvom. Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania nepriznal (§ 151 ods. 1 O. s. p.). Dospel k záveru o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných, pretože vlastníkom predmetných nehnuteľností je Slovenská republika a žalovaný 2/ je ich správcom. Nemal preukázané žalobkyňou tvrdené skutočnosti, že kúpna zmluva bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Platnou a účinnou sa stala už jej uzavretím, zápis do katastra nehnuteľností mal len evidenčný charakter.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 26. augusta 2009 sp. zn. 15 Co 163/2009 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovaným náhradu trov

odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že nebolo v konaní sporné preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O. s. p.). Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa , podľa ktorého v prípade predmetnej kúpnej zmluvy týkajúcej sa prevodu nehnuteľností do vlastníctva Československého štátu, t.j. prevodu do socialistického vlastníctva, nebola potrebná registrácia štátnym notárstvom. Vzhľadom na to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala a ani netvrdila, že by ona alebo jej právna predchodkyňa odstúpila od predmetnej zmluvy, považoval skúmanie tiesne a nápadne nevýhodných podmienok v čase uzavretia zmluvy, za právne irelevantné. Námietky týkajúce sa vzniku vlastníckych vzťahov na základe predmetnej kúpnej zmluvy vkladom do katastra nehnuteľnosti a vyhodnotenia zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa považoval za nedôvodné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v otázke platnosti predmetnej kúpnej zmluvy, tiesne a nápadne nevýhodných podmienok. Vytýkala odvolaciemu súdu, že sa v otázke nevysporiadal s niektorými vykonanými dôkazmi, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu považoval dovolaním napadnuté rozhodnutie za vecne správne.

Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu trval na svojich doterajších stanoviskách a vyjadreniach Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchytil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 .

Dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, prípustnosť dovolania. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchyliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 . Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto ustanovení dovolateľka netvrdila a nezistil ju ani dovolací súd.

Žalobkyňa namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené, ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. V preskúmvanej veci o taký prípad nešlo.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že súd neprihliadol na niektoré z vykonaných dôkazov treba uviesť, že, v zmysle § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť tiež sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Pokiaľ dovolateľka namietala nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, treba uviesť, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05). Zo spisu pritom vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh

konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil, čoho sa žalobkyňa domáhala a čím argumentovala v odvolacom konaní, ako sa k odvolaniu vyjadrili žalovaní, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktorými sa dovolací súd z hľadiska ich vecnej správnosti nezaoberal. Teda odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa náležitosti odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 1 O. s. p.

Navyše, nepreskúmateľnosť rozhodnutia je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., teda nie vady konania v zmysle § 237 O.s.p. (R 111/1998). Takáto procesná vada by teda mohla byť relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. ani z ustanovenia § 237 O. s. p.. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá vo veci úspech nemala, pretože si ich náhradu neuplatnili (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. novembra 2010

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnost' :
Hrčková Marta